

да опиташъ и благородството, което сега ти докарва бѣда на главата и не дава ти да бждешъ господаринъ въ къщата си. Ахъ! побѣснявамъ сѣвсѣмъ, и май ми са иска да си плѣскамъ самъ плѣсници. Какво! Да слуша тя любовта на единъ безсрамливъ мазникъ, и да му са обрече, да му обѣщае въ сѣщото време и сношение! Ахъ! Боже мой! не ща азъ никакъ да ги остава. Трѣба безъ друго да отида и да са оплача за тая случка на баща ѝ и на майка ѝ, и да ги зема за свидѣтели на тая постыжка; да имъ кажа какви тѣги ми причинява дщеря имъ. Но ето ги и двамата, че идатъ случайно.

ЯВЛЕНИЕ IV.

Г. Сотенвилъ, г-жа Сотенвилъ и Г. Данденъ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Какво имашъ, зетко? видишъ ми са много размѣтенъ.

Г. Данденъ.

Имамъ си причини.

Г-жа Сотенвилъ.

Боже мой! Ехъ, зетко, колко малко образование имашъ, да не поздравявашъ хора когато са доближишъ до тяхъ!